

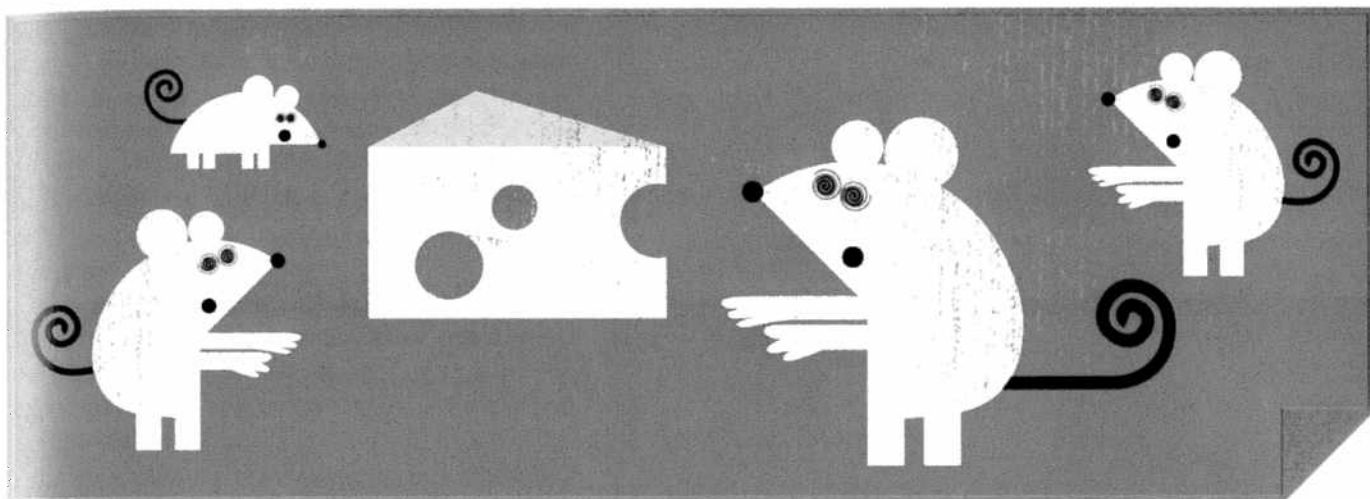
històries i llegendes *del nostre poble*

“Qui li posarà el cascavell al gat ?”¹

De sempre els hòmens i els gats, i les rates no s'han pogut ni oldre. Una vegada, prou després del que passara amb el flautista de Hàmelin, les rates estaven molt amoïnades per la forta persecució a què les tenien sotmeses els gats i per la mania que havien pres les persones de parar-los paranys. Decidiren fer un congrés per estudiar la seua greu situació i a ell acudiren els millors especialistes. Els dietistes els explicaren que no havien de deixar-se'n dur pel seu accentuat sentit de l'olfacte i que quan notaren oloreta a formatge pensaren primer que si l'aroma eixia d'un forat rodó de fusta, no havien de ficar-hi el cap en ell, ja que, com sempre ocorria, allò seria una ratera que es dispararia i moririen ofegades. Es va discutir molt sobre aquest tema però, la majoria coincidia que l'atractiu del formatge era superior a les forces de qualsevol rata i que seria impossible deixar d'acostar-se a les rateres, fins i tot hi va haver qui pensava que una de les morts més boniques per una rata era aquesta, sempre que abans de quedar aixafada hi haguera aconseguit menjar-se el tros del deliciós formatge.

Els psicòlegs parlaren de la nefasta influència de certes músiques de flauta que arribaven fins a hipnotitzar-les, deixant-les sense la seua voluntat, pel que era molt fàcil en aquestos casos emportar-se-les cap a un riu, la mar o la piscina municipal on un noranta-vuit per cent que no saben nedar acabaven ofegades. Els estilistes parlaren de canviar la imatge de les rates, afaitar-se els bigots, sobretot les femelles, i de tintar-se el pèl per deixar aquell gris tan repugnant i al que tanta mania li tenia la gent. Intervingueren les rates blanques explicant que encara que elles tenien una pell albina i suau com el cotó en pèl havien de queixar-se de com l'home també les enganyava, donant-los bona cosa de menjar, preparant-los nius amb calefacció a l'hivern i aire condicionat a l'estiu per a després utilitzar-les per a fer experiments en laboratoris, fer-los passar tota classe de malalties i provar amb elles tot tipus de medicaments. Les més pessimistes arribaren a dir que va ser una llàstima que Noé ficara una parella de rates en la seua arca i que més valia haver deixat d'existir en aquella època llunyana que el malviure que els tocava aguantar ara mateix.

El darrer dia del congrés el dedicaren tot ell a parlar del seu principal enemic, és a dir, del gat. Això sí que era una autèntica plaga. Hi havia gats per tots els llocs i a tota hora. Ja no es podia anar tranquil per cap indret. Era perillós, tant eixir a passejar, com eixir a cercar menjar. Entre el casos més anomenats que es comentaren estava el de la rateta que escombrava l'escaleta i que ja sabeu tots com de mal va acabar. Es va parlar de buscar músiques que embadaliren els gats per poder portar-los fins al riu o de fer gateres de fusta on es ficaria una sardina al fons i quan el gat posara el cap es dispararia un dispositiu i quedaria ofegat. Però, essent elles tan xicotetes com anaven a poder fer tants i tan grans paranys ?. Un executiu xinès va aportar la idea de convèncer als restaurants occidentals per substituir els seus plats de conill per plats amb gat, tenint la seguretat, donat el paregut de grandària i forma, que ningú no se n'adonaria que allò era **“donar gat per llebre”**. Però, va ser una rata, de la que la seua família havia viscut des de feia cinc-cents anys a la Universitat de València, la que amb gran eloqüència féu un discurs on posava de manifest la impossibilitat d'enfrontar-se directament als gats, perquè són molt forts, astuts i més grans que les rates. El millor per tant era evitar-los, estar sempre el més lluny possible d'ells i per açò soles faria falta posar-li un cascavell a cada gat, així en tot moment se sabria on es trobaven, perquè en caminar, faria soroll i es podria fugir de la seua vora. La idea va semblar genial i va despertar un gran entusiasme i quan tots donaven per resolt el problema es va alçar

il·lustració: Vicent Ramon Pascual

una rata vella que sempre havia viscut en una alqueria de l'horta de València i va preguntar: **“I qui li ficarà el cascavell al gat...?”**. Les paraules de la vella feren tornar a la realitat als congressistes i compregueren que mai no ho aconseguirien i **“amb la cua entre cames”**, com sempre sol ocórrer als animals quan estan esglaiats, varen anar abandonant el Palau de Congressos amb el pesar que els assumptes amb els gats i amb els hòmens quedaven com abans, és a dir, sense possible solució.

Refrany: “Donar gat per llebre”.

Significat: Enganyar aprofitant el paregut de dues coses o casos. Fer veure una cosa per altra.

Refrany: “Posar el cascavell al gat”.

Significat: Treure la cara, comprometre's, encarregar-se d'un assumpte difícil.

Refrany: “Eixir amb la cua entre cames”.

Significat: Anar-se'n desenganyat, vençut, acabat.

Vocabulari del Conte “Qui li posarà el cascavell al gat ?”:

Parany: Trampa, artefacte mecànic per caçar animals.

Dietista: Metge que estudia la influència del tipus de menjar sobre l'organisme.

Psicòleg: Especialista que estudia el comportament mental de la persona.

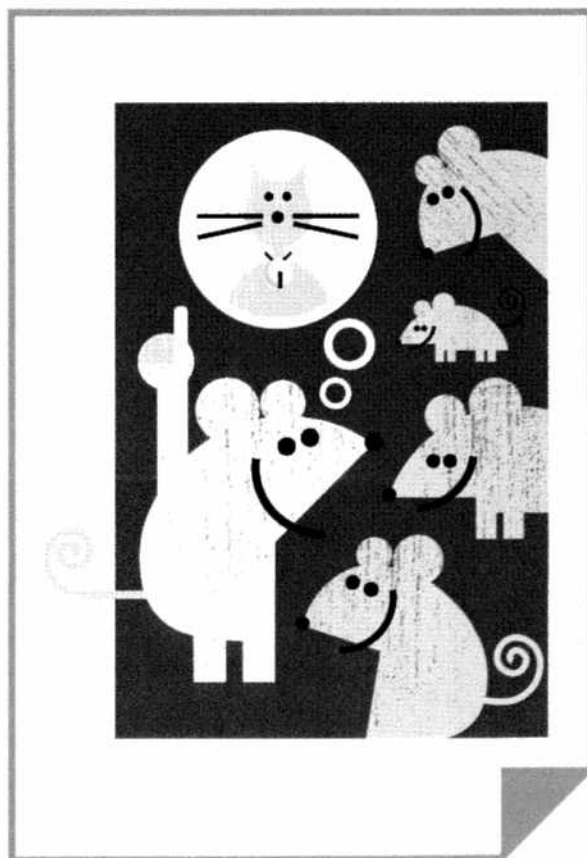
Estilista: Modernament es diu del perruquer que a més de fer els cabells té cura de l'aspecte global del seu client.

Executiu: Persona que dintre d'una empresa té al seu càrrec la presa de decisions i l'execució de les mateixes.

Esglai: Espant, por causada de sobte per la proximitat d'un perill.

Activitats complementàries al conte “Qui li posarà el cascavell al gat?”:

1.- Mira al diccionari què és un Congrés. Si considereu que val la pena, elegiu un tema i munteu un Congrés amb les altres classes del vostre curs, pot ser molt divertit i interessant
2.- Feu una taula rodona a classe sobre l'ús d'animals als laboratoris per tal de provar en ells medicines o altres avanços científics.

il·lustració: Vicent Ramon Pascual